

Ο άνθρωπος ζωοποιείται και ανακαινίζεται μέσω του βαπτίσματος (Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη Δημοσίευση:<http://bitly.com/1XOrogG>]

Προβαπτισματικές τελετές

Η τελετή της κατήχησης γίνεται στο νάρθηκα του ναού (εφ' όσον υπάρχει). Ο μέλλων να βαπτισθεί είναι στραμμένος προς την Ανατολή, πράγμα που σημαίνει ότι φεύγει πλέον από το σκοτάδι, που είναι η Δύση, και στρέφεται στο βασίλειο του φωτός, που είναι η Ανατολή, για να δει τον νοητό Ήλιο της δικαιοσύνης. Παλαιότερα ο κατηχούμενος στεκόταν έχοντας κάτω τα χέρια, και αυτό σήμαινε την υποταγή στο Χριστό.

Ο ιερέας εμψυσά στο πρόσωπο του κατηχούμενου. Είναι μια πολύ σπουδαία πράξη. Έχει τη ρίζα της στο βιβλίο της Γενέσεως: «Έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον χούν λαβών από της γης και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής και εγένετο

ο άνθρωπος εις ψυχὴν ζώσαν». Το Βάπτισμα είναι το μυστήριο της καινῆς κτίσεως. Ο άνθρωπος δέχεται εκ νέου τη ζωή. Όπως τότε το εμφύσημα ήταν το σημείο της ζωῆς, έτσι και τώρα είναι το σημείο της νέας ζωῆς. Ο αβάπτιστος άνθρωπος είναι νεκρός. Με το βάπτισμα ζωοποιείται, ανακαινίζεται. Εμφυσάται δε τρεις φορές, όπως λέει και ο άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, «διά την θείαν ενέργειαν της ζωοποιού Τριάδος. Δι' αυτής γάρ επλάσθη καιαναπλάττεται».

Στην πρώτη ευχή ο ιερέας επιθέτει το χέρι του πάνω στο κεφάλι του κατηχούμενου. Η κίνηση αυτή σημαίνει τη μετάδοση της χάριτος, του αγιασμού και των ευλογιών στον κατηχούμενο. Ο Σμέμαν κάνει μια σπουδαία παρατήρηση: «Η πρώτη πράξη της ακολουθίας του Βαπτίσματος είναι μια πράξη προστασίας: το χέρι του επισκόπου -το χέρι του ίδιου του Χριστού- προστατεύει, σκεπάζει, "διαφυλάσσει υπό την σκεπήν των πτερύγων". Γιατί τώρα πρόκειται να αρχίσει ένας θανάσιμος αγώνας και αυτή η ευχή μας κάνει λόγο για τη μεγάλη σοβαρότητα».

Οι τρεις εξορκισμοί - αφοριστικές ευχές

Οι εξορκισμοί ή αφορκισμοί που αναγιγνώσκονται σήμερα, αναγιγνώσκονταν στην αρχή, απότηνεπόμενη της ονοματογραφίας, πολλές φορές, σε ορισμένη ώρα που προσέρχονταν οι κατηχούμενοι κατά ομάδες. Τους εξορκισμούς τους έκαναν κληρικοί και τους πρώτους αιώνες οι εξορκισμοί ήταν πολλοί και μεγάλοι σε μήκος. Ίσως το περιεχόμενο των αφορκισμών να εκπλήσσουν τον σημερινό ορθολογιστή άνθρωπο, που δέχεται μὲν την παρουσία κάποιου θεωρητικού κακού, αλλά αμφισβητεί την ύπαρξη και την καταστροφική δύναμη του σατανά. Εμάς όμως οι ευχές αυτές δεν πρέπει να μας εκπλήσσουν. Για τις ευχές αυτές έχουμε να παρατηρήσουμε το εξής:

Εδώ εμφανίζεται ο διάβολος να έχει εξουσίακαινα κατέχει τον οδηγούμενο στο βάπτισμα, καιο ιερέας επίτιμα τον διάβολο με φράσεις που προκαλούν φρίκη και τρόμο να φύγει απ' αυτόν.

α) Οιαφορκισμοί αυτοί μπήκαν σε χρήση την εποχή πουοι κατηχούμενοι δεν ήταν τα σημερινά νήπια των χριστιανών, αλλά ειδωλολάτρες που θυσίαζαν στα είδωλα (Είναι χαρακτηριστική η φράση: «Αποτάσση τω σατανα και πάσι τοίς έργοις αυτούκαι πάση τη λατρείααυτού, και πάσι τοις αγγέλοις αυτού, και πάση τη πομπή αυτού;»)

β) Γενικά όμως, ο άνθρωπος πριν πιστέψει στον Χριστό η καρδιά του είναι «οίκος δαιμόνων», επειδή κάνει τα αντίθετα με το θέλημα του Θεού. Με τις ευχές αυτές οι δαίμονες φυγαδεύονται και με το βάπτισμα γίνεται ο άνθρωπος οίκος Θεού.

γ) Οι εξορκισμοί έχουν την αρχή τους στα θαύματα της απελευθέρωσης των δαιμονιζόμενων από την τυραννία του διαβόλου. Σ' αυτήν την τυραννία ζούσε το ανθρώπινο γένος προ της ενανθρωπήσεως του Χριστού, ο οποίος «εις τούτο εφανέρωθη, ίνα λύση τα έργα του διαβόλου». Όπως ο Κύριος επιτιμούσε τα δαιμόνια «εγώ σοι επιτάσσω, έξελθε έξ αυτού και μηκέτι εισέλθης εις αυτόν», έτσι και η Εκκλησία, εν όνόματι του Χριστού, ελευθερώνει τον φωτιζόμενο από την τυραννία του διαβόλου: «Αυτός γαρ (ο Χριστός) και νυν επιτάσσει σοι δι' ημών: φοβήθητι, έξελθε και υπαναχώρησον από του πλάσματος τούτου».

[Συνεχίζεται]